

denne Sag, men tværtimod anerkjendt fuldt ud, at naar Forholdene i Europa gjøre det nødvendigt, saa maa ogsaa vi som Følge af den Tilstand, vi leve i, og som Følge af, at vi have en Hær, finde os i Udgifter, som ere ubehagelige, og som vi helst ere fri for, og hvis Nytte er meget tvivlsom for et lille Land. Men det er jo slet ikke det, der er Tale om her. Spørgsmaalet er: Skal det bestaaende Grundlag for vort Forsvarsvæsens Ordning lades om? Skal det Grundlag, som er bygget op ved Hærloven af 1867, et Grundlag, som havde til Fødsætning at sætte os i Stand til at udføre og opfylde vor Pligt som neutral Nation paa hele Landets Omraade, forandres, og skulle vi i Stedet for bygge vort Forsvarsvæsen paa Grundlag af Kjøbenhavns Befæstning? Det er Spørgsmaalet. Der staar Oppositionen paa det Bestaaende. Vi sige: Dette bestaaende Grundlag, som er bygget paa Neutralitets-Politik, Fredspolitik, og hvis Opgave er paa ethvert Punkt af Landet at konstaterer Neutraliteten, at opfylde vor Pligt som neutral Nation, det Grundlag ville vi ikke forlade for at kaste os ind i en ny Militær-Politik, der bygger paa Kjøbenhavns Befæstning, og som samtidig dermed fuldstændig opgiver hele det øvrige Lands Forsvar; vi ville ikke kaste os ind i et politisk Eventyr, og det er det, thi Kjøbenhavns Befæstning, hvad vi tidt nok her ved Grunde have gjort gjældende, vil ikke hjælpe til at værne Landets Neutralitet, men tværtimod udsætte Landet for meget betydelige Fæer lige overfor Udlandet. Det mener jeg er fuldt berettiget, naar den Opposition, der repræsenterer Mestallet af Befolkningen i et lille Land, for hvilket Fred er et meget væsentligt, maaste et Livsspørgsmaal, siger: Vi forlade ikke vor gode, sikke, neutrale Grund for at kaste os ind i politiske, militære Eventyr. Man har villet anføre Sagkundskaben mod os, men jeg siger, at den Sagkundskab, der nu anføres, maa de Herrer finde sig i, at vi ikke tillægge nogen som helst Betydning. Nei, man maa give os Garantier, inden vi forlade den gode, gamle, fastslaaede Forsvarspolitik her i Landet, Garantier for, at det, man vil sætte i Stedet for, ikke udsætter Landet for Fare. Men hvilken Garantii giver man? Man paaberaaber en Sagkundskab, som bestrides af Landets ene Værn. Dette Værn udtaler bestemt sin Opfattelse. Jeg huffer ikke, om det var Krigsministeren eller et andet Medlem, jo det er sandt, det var fra den ærede Krigsministers Side, at det saa smukt blev saet om en Sagkyndig ved Flaaden, at han ikke havde Begreb om, hvad man forstod ved et strategisk Punkt, og denne

Maaned, som Krigsministeren frafjendte Begreb om, hvad han skriver om, er en af Flaadens høiere Officerer, og han har udtalt at Kjøbenhavn ingen Betydning havde som strategisk Punkt (Udfrydelse af Dinesen). Ja, det udtalte den ærede Krigsminister, og det maa det ærede Medlem undskylde mig, at naar jeg har Valget imellem Krigsministeren og ham, saa holder jeg paa Krigsministeren i saadanne Spørgsmaal. Der have vi altsaa en sagkyndig Udtalelse om, at Kjøbenhavn ikke er noget strategisk Punkt. Men hvad er Følgen deraf? Det er, at vi faae befæstet et Punkt, som efter Sagkyndiges Mening fra det ene Værn ikke er noget strategisk Punkt, og vi stabe derved et farligt Punkt for Landets Neutralitet, hvad ogsaa Oppositionen gjentagne Gange har paastaet. Uldet saadanne Forhold maa man undskylde, saa er den negative Opposition en tvingende Nødvendighed, det er en patriotisk Pligt, vi udføre, for ikke at kaste Landet ud i Fare. Vi have ingen Tillid til den udenrigske Politik og den Forsvarspolitik, der ledes af det ærede Medlems Venner, det er de Samme, der ledede Landets Forsvarspolitik i 1864 (Modsigelse). Jo, det er de samme Kræfter, de samme Betragtninger, som gjorde sig gjældende der. Dengang endte vi ved Hjælp af mere eller mindre Chauvinisteri i den Politik, der satte det halve Land over Styr, og nu komme vi ind paa den samme Historie igjen. Nei, den Politik, man slog fast i 1867, da vi vare blevne kloge af Ulykkerne og begyndte at tænke roligt og forstandigt, er det, at vi onske opretholdt. Det skal ikke lykkes at stille nogle billige og let brugelige Træser op ved eventuelle Møder om, hvorledes vi ville forsjøne Landets Forsvar (Udfrydelse). Nei, vi holde paa det Bestaaende og ville ikke ind paa Eventyrpolitik. Jeg pegede udtrykkelig paa, hvor hul og holdningsløs hele Regjeringspartiets konstitutionelle Opfattelse er. Naar vi her tale om Ting, der foreligger, faar man altid den Betragtning gjort gjældende: Det maa de Herrer finde sig i, de kunne ikke faae Landstinget med, og saa længe de ikke ere enige med Landstinget, maa de finde sig i, at vi gjøre, hvad vi have lyst til. Men i det Tilfælde, at vi ikke onske noget Nyt, men blot ville have det Bestaaende opretholdt, hvad Mening er der da i hele denne Henvisning til at faae Landstinget med? Der er den Mening deri, at de Herrer sige: I skulle gjøre Noget af det, vi ville, og hvis I ikke høre Eder, i det Mindste delvis, handle vi fuldstændig paa egen Haand uden at bryde os om Eder! Det Magtstandpunkt, som